

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek			Osztályozás
				Tárgy
	Szerző			351.745
	Cím	Furcsa üzlet		68, 69, 74
	Forrás:	Esti Újság		" 1912 "
	(Hely)	1912. IX. 11	(Köt. v. füz.)	Oldalsz.

Furcsa üzlet.

A budapesti államrendőrség hatásköre és szervezete néhány hét múlva jelentékenyen megnövekedett. Októbernek elsején három új kapitánya rukkolt nem be, hanem ki Erzsébetfalvára, Kispestre és Pusztaszentlőrincre. Ettől a naptól kezdve ezek a helyek is a fővárosi államrendőrség állandó ellenőrzése és felügyelete alá tartoznak, a mit bizonyára örömmel és megnyugvással vesznek tudomásul azok is, a kik a budapesti rendőrséget jobb szeretik őrésárolni, mint magasztalni. Mert magának a fővárosnak, biztosságának, bátorságának természetesen és tagadhatatlanul igen nagy érdeke, hogy közvetlen környékén a közbiztosság és közbátorság dolgában teljesen rendezett állapot uralkodjék. Hogy a határa tözsomszédsgában ne találhassanak a kelletténél kényelmesebb megbuvó és beránduló helyet olyan elemek, a melyeket se lakóul, se állandó bejáró vendégül nem tisztel kívánatosnak.

De ez az érdeke nemcsak a fővárosnak az érdeke. Maguk a budapesti államrendőrség hatáskörének kitérülésében érdekelt községek és telepek se veszítenek vele, ha kivo-

nulnak a falaik közül azok, a kiknek az a megokolt babonájuk, hogy nem szeretnek rendőrt érezni a közükben. A ki Budapesten kellemetlen és veszedelmes vendégnek, az Erzsébetfalván vagy Soroksáron se lehet kellemes vagy eleven gyönyörűség benlakónak. És a hol az ilyen tömegben van, olyan színt és karaktert ad a község hírének, a melyre a tisztos, dolgozó, becsületes lakosság semmiképpen se lehet büszke.

Annál meglepőbb tehát, a mit az új kapitányságok föllállításának híre mellett a *Budapesti Hirlap*-ban olvasunk: nevezetesen, hogy ez a reform hamarabb is meglett volna, szélesebb terjedelmű is lett volna, ha itt a határ körül nem lenne egy kissé túlságosan fejlett — az élelmesség. Ha minden község beérte volna az egyszeri haszonnal és nem akart volna két bőrt húzni a reformról.

De akadt község, a mely egyszerűen — üzletet szeretett volna csinálni belőle. Így például az élelmes Soroksár nemcsak a hozzájárulás kívánt összegét tagadta meg, de jeles alkalmat látott a spórolásra. Kevesebbet volt hajlandó fizetni, mint a mennyibe a rendőrsége most

is kerül. Vagyis azt kívánta: fizessék meg a pestiek azt a gyönyörűséget, hogy Soroksáron is úgy vigyáznak a rendre, közbiztosságra és közbátorságra, mint Budapesten.

És Soroksár nem volt egyedül ezzel a kissé barátságtalan fölfogásával. Akadt társa bőségesen. A mi sok egyéb között azért is meglepő, mert hiszen tudvalevő, hogy nem Budapestről járnak ki az emberek kényeret keresni ezekbe a környéki községekbe, hanem megfordítva. Ezekben a községekben laknak ezer meg tízezer számra existenciák, a melyek Budapest életében gyökereznek, általa és belőle élnek és boldogulnak. Nyilvánvaló tehát, hogy e város biztossága nekik is érdekük. Mert ugyan mit csinálnak akkor ők, ha — bennünket ellopnak a tolvajok... Ki veszi meg akkor tőlük a finom jó soroksári kényeret?